

Doel van de regeling

Wij willen allen goed onderwijs voor alle leerlingen en een efficiënt stelsel van passend onderwijs. En het staat als een paal boven water dat ieder kind recht heeft op *zo goed mogelijk onderwijs*¹ zodat het zijn talenten zo optimaal kan ontwikkelen op een manier die past bij zijn capaciteiten. Ook kinderen met een handicap of een gedragsprobleem. M.i. is niet aan de orde of dit legitieme doelstellingen zijn, dat staat vast. De vraag is of het reëel en haalbaar is op een gewone school. In mijn optiek is een school voor speciaal onderwijs óók een gewone school met specifieke mogelijkheden om aan behoeften van de kinderen tegemoet te komen., mogelijkheden die het reguliere onderwijs niet, of in mindere mate kan bieden. Vergelijk het maar met een huisarts en een specialist, zij zijn beiden volwaardige medici, maar een specialist kan alleen zijn specialistische hulp bieden op een plek die daarvoor is toegerust een ziekenhuis.

Het huidige systeem barst uit zijn voegen. Het aantal kinderen dat een label opgeplakt krijgt omdat er iets met hen is, geeft een groei van 65% te zien. Als er een causaal verband tussen deze groei en de kwaliteit van het regulier onderwijs zou zijn, lijkt mij dat lastig meetbaar. De taakverzwaring in het reguliere onderwijs is evident en dan doel ik op klassenmanagement en het voldoen aan de eisen van verantwoording aan alle betrokkenen. Kinderen uit de passende omgeving, de aangepaste school waar de hele infrastructuur op de specifieke zorg is ingesteld, halen en plaatsen in een situatie waarin ze onder dreigen te sneeuwen lijkt mij niet echt passend. Bovendien heeft de leerkracht te maken met verschillende niveaus, en nog meer 'bordjes hoog houden' verhoogt de werkdruk nog meer. De zorg aan kinderen die het óók nodig hebben, maar altijd nog binnenboord gehouden konden worden komt in de knel. Dat los je niet op door er de wil van het kabinet achter te zetten.

De kosten van het onderwijs zijn even explosief gestegen als de kosten van besturen, raden en andere managementslagen. Een evenwichtiger verdeling van de middelen, zodat die ook transparant het primaire proces ten goede komen zou een optie zijn, maar het valt te vrezen dat deze klok niet of moeilijk teruggedraaid kan worden. Maar een bijkomend maatschappelijk verschijnsel is, dat deze ontwikkelingen het imago van het onderwijs geen goed hebben gedaan.

De zinsnede 'Daarbij **kiest het kabinet** voor een nieuwe aanpak, waarbij kinderen zoveel mogelijk in de klas eigen worden geholpen', komt mij te rooskleurig voorgesteld over. Het mag dan ideologisch correct zijn, de onderwijskundige noodzaak is minder duidelijk. Een kind is beter af op een goede speciale school, óók in een eigen klas, dan in een basisschoolgroep waar het met kunst en vliegwerk gehandhaafd moet worden. Waar, gegeven de leerplicht, de vrijheid van schoolkeuze blijft, ontgaat mij

Uitgangspunten:

- *Scholen krijgen zorgplicht.* Da betekent: nog meer controle, nog meer (werk)druk. Deze plicht zou optimaal goed passend onderwijs veilig stellen. Scholen hebben een zorgverantwoordelijkheid en horen bij het realiseren daarvan gesteund te worden door flankerende organisaties en niet gepusht.
- *Ouders zijn betrokken bij hun kind op school. Ouders denken zelf mee over hoe zij hun kind het beste kunnen ondersteunen.* Getuige de vele ouderbijdragen in deze consultatie, kiezen

¹ Cursivering van mij, want wat 'zo goed mogelijk' is, wordt bepaald door de leerkracht, de infrastructuur en de context waarin hij/zij met de aan zijn/haar zorg toevertrouwde kinderen moet werken. Dat kan niet even van bovenaf bij decreet worden afdewongen.

velen er voor hun kind daar te laten waar het nu op de plaats is. Helaas is deze keuze ijdele hoop.

- *Docenten zijn goed toegerust. Docenten hebben voldoende bagage voor het omgaan met verschillen tussen leerlingen.* De gedachte van het kabinet kent vele kinderen, waaronder ook deze wens. Gehandicapte, op specifieke zorg aangewezen kinderen in een groep van een leerkracht plaatsen en die toerusten door bijscholing, is hetzelfde als rijles geven aan een vrachtwagenchauffeur. Er was een tijd dat je een zware opleiding moest volgen om in het speciaal onderwijs te mogen werken. Als je roeping was deed je dat. En dat zou nu voor vele leerkrachten middels bijscholing te realiseren zijn?
- *Scholen werken samen met jeugdzorg en gemeenten. Scholen kunnen zich zoveel mogelijk op hun kerntaak richten: goed onderwijs geven. Eén kind, één gezin, één plan.* Dat wordt lastig. Nóg twee instanties erbij met de nodige bureaucratie om je zoveel mogelijk op de kerntaak toe te leggen.
- *Doelmatige investeringen. De besteding van geld is transparant en de resultaten zijn zichtbaar in de klas. De bureaucratie is tot een minimum beperkt.* Wat betreft de doelmatigheid van de investeringen; dan zal er toch echt gekeken moeten worden naar de LUMPSUM - financiering! Hoe transparant de verdeling van de gelden geschiedde is ons pijnlijk duidelijk geworden. Zichtbare resultaten in de klas? Een blik door het raam levert misschien een idyllisch plaatje op dat zo in een brochure kan, als tijdens inspectie de virtuele resultaten uit de computer rollen is het een ander verhaal. En de beperkte bureaucratie komt neer op een uitbreiding ervan.

Aflsuiting:

Als het een specifieke doelstelling van het kabinet is, het **specifiek**, speciale onderwijs zó af te slanken en dat onder de naam 'Passend Onderwijs' in de openbaarheid te brengen, dan zou het resultaat wel eens 'knellend' kunnen worden.

Als deze maatregelen geacht worden de kwaliteit van het onderwijs positief te beïnvloeden, dan vrees ik dat, vergelijkenderwijs, dat wordt onderbouwd met het aflezen van een barometer, waarna men enthousiast roept dat de temperatuur al flink gestegen is. **Meetbaarheid** in het onderwijs is zeer omstreven. Op een dergelijke manier leerkrachten en ouders opnieuw te negeren, vind ik weinig **acceptabel**. De verwachte effecten van de regeling komen niet **realistisch** op mij over. **De tijd** zal het leren!

Ger Cupido,

Apeldoorn